

Crkva: Novi Božiji narod

Druge knjižice službe *The Gospel Coalition*

Urednici: D. A. Karson i Timoti Keler

*Gospel-Centered Ministry*¹ – D. A. Karson i Timoti Keler

*The Restoration of All Things*² – Sem Storms

*Creation*³ – Endru Dejvis

*The Holy Spirit*⁴ – Kevin Dejang

*Can We Know the Truth?*⁵ – Ričard Filips

*What Is the Gospel?*⁶ – Brajan Čapel

*The Plan*⁷ – Kolin Smit

CRKVA

NOVI BOŽIJI NAROD

Timoti Sevidž

Impatto Italia

Naslov izvornika:

The Church: God's New People

Copyright © 2011 by *The Gospel Coalition*

Published by *Crossway*, a publishing ministry of *Good News Publishers*
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with *Crossway*.

All rights reserved.

Izdavač za srpsko izdanje:

Hrišćansko udruženje *Projekat Timotej*

www.projekat-timotej.org

Prevod: Matej Delač

Lektura i korektura: Predrag Jovanović

Priprema za štampu: Asim Hamza

Dizajn korica: Ditjon Dibra

Ovo izdanje je objavljeno u saradnji s izdavačkom kućom *Crossway*.

Sva prava zadržana.

Kopirajt za srpsko izdanje © 2017 *Impatto Italia*

Sva prava zadržana. Ova knjižica i nijedan njen deo ne smeju se umnožavati ni koristiti u bilo kom obliku bez pisane dozvole izdavača, osim za kratke navode u svrhu prikaza knjige.

Impatto Print je izdavački ogranak službe *Acts 29* u Italiji

www.impacttoitalia.org

Pokret za osnivanje crkava u Italiji.

Ukoliko nije drugačije naznačeno, svi delovi Svetog pisma preuzeti su iz „Biblija: Savremeni srpski prevod” © 2015 *Bible League International*.
Preuzeto s odobrenjem.

Septembar 2017.

Spisak prilagođenih imena

Aleksander Roberts	Alexander Roberts
Aleksander Strauh	Alexander Strauch
Brajan Čapel	Bryan Chapell
Čarls Sperdžen	Charles Spurgeon
D. A. Karson	D. A. Carson
Dauners Grouv	Downers Grove
Dž. A. Vilijamson	G. A. Williamson
Dž. I. Paker	J. I. Packer
Džejms Donaldson	James Donaldson
Džim Belčer	Jim Belcher
Džon Stot	John Stott
Džonatan Edvards	Jonathan Edwards
Džordž Marzden	George M. Marsden
Endru Dejvis	Andrew M. Davis
Grand Rapids	Grand Rapids
Harmondsvort	Harmondsworth
Ijan Mari	Iain H. Murray
Kevin Dejang	Kevin L. DeYoung
Kolin Smit	Colin S. Smith
Kolorado Springs	Colorado Springs
Kornelijus Plantinga	Cornelius Plantinga
Mark Dever	Mark Dever
Martin Lojd-Džouns	Martyn Lloyd-Jones
Nju Hejven	New Haven
Paradajs	Paradise
Pol Aleksander	Paul Alexander
Ričard Filips	Richard D. Phillips

San Onofre
Sem Storms
Stiv Timis
Ted Klak
Tim Čester
Timoti Keler
Timoti Sevidž
Viton

San Onofre
Sam Storms
Steve Timmis
Ted Kluck
Tim Chester
Timothy Keller
Timothy Savage
Wheaton

SADRŽAJ

Crkva i Božiji naum	9
Izbavljenje Božijeg naroda	15
Jedinstvo u Crkvi	20
Crkva i dosezanje ljudi	27
Zaključak	34
O službi <i>The Gospel Coalition</i>	35
Kratak spisak upotrebljenih izvora	37
Napomene	39

Crkva je strateški najvažnija skupina ljudi na ovoj planeti. Kroz njene službe veliki delovi čovečanstva su izbavljeni od zla i izvučeni iz očajaja i njen glas objavljuje novi život čitavim civilizacijama. Ona je zajednica ljudi koja pulsira Božijom slavom. Koji skup ljudi bi uopšte mogao da opravda takvu čast? Samo jedan: Crkva Isusa Hrista.⁸

Mali broj hrišćana je svestan eksplozivne prirode crkve kojoj pripadaju. Kad sam pre nekoliko godina vozio engleskog sveštenika Džona Stota do mesta gde je propovedao, pitao sam ga koje učenje smatra najzanemarenijim među savremenim hrišćanima. Misleći da će reći „teologija” (da nam je pojam Boga premali) ili možda „soteriologija” (da se za spasenje suviše oslanjamo na sebe), iznenadio sam se kad je bez oklevanja odgovorio „eklesiologija”. Meni se učenje o Crkvi činilo sporednim u odnosu na druga učenja, za koja sam smatrao da imaju veću težinu, a svakako mi se nije činilo dostojnim tog visokog položaja koji mu je moj sagovornik pripisivao. Ali u narednih nekoliko godina sam razmišljao o biblijskom učenju o Crkvi i zauzeo drugačiji stav. Crkva Isusa Hrista predstavlja srž Božijeg nauma za tvorevinu.

CRKVA I BOŽIJI NAUM

Prema Svetom pismu, Bog sprovodi naum ogromnih razmera, poduhvat kojim će ponovo sve da zauzme za svoju slavu. Pišući vernicima u Efesu, Pavle je izneo zapanjujuće zapažanje: „...da sve na nebesima i na zemlji sastavi pod jednom glavom – Hristom” (Efescima 1,10). Nekoliko stihova niže, Pavle je izričito rekao gde će se dogoditi ovo sastavljanje: Bog je Hrista „postavio... nad svime da bude Glava Crkvi” (Efescima 1,22, naglasak pisca).

Timoti Sevidž

Začudujuće. Crkva je središte Božijeg obimnog poduhvata za povrat svega. Upravo ona je baza iz koje se izvršavaju Božiji poslovi u svetu, mesto gde se „sve” sastavlja pod Hristom. Ako hoćemo da vidimo šta Bog radi na našoj planeti – a ko bi želeo da propusti nešto što je tako veličanstveno – moramo posmatrati Crkvu. U njoj – jedino u njoj – vidimo ljude koje je međusobno povezala i ispunila sva punina Božija (Efescima 1,23; 3,19).

Spoj između Hrista i Crkve je gotovo neprimetan. Crkva je Hristovo telo, a Hristos je njena glava (Kološanima 1,18). Crkva odjekuje silom Hristovog vaskrsenja (Efescima 1,19-20). Ona otelotvorava njegovu ljubav (Efescima 5,2) i jasno pokazuje njegovu puninu (Kološanima 2,9-10). Ona je „novi čovek” koji raste do punine rasta samog Hrista (Efescima 4,13). A ipak, Crkva je različita od Hrista. Ona je njegova nevesta (Efescima 5,25-27) i on je hrani i neguje kao svoje telo (Efescima 5,29). Ona je spremište Očeve mudrosti (Efescima 3,10) i u njoj Bog prima svu slavu (Efescima 3,21). Ona je svetionik božanske svetlosti, predukus nebeske slave (Efescima 1,18).

Božiji narod kao porodica

Kada uzmemo u obzir da je Crkva organski povezana s Hristom, ali i da je različita od njega, verovatno ćemo je najbolje pojmiti kao porodicu čiji članovi su povezani krvnom vezom. Svi pripadnici Crkve su „krvni srodnici”. Imaju istog Oca, od koga dolazi ime svake porodice na nebu i na zemlji (Efescima 3,14), a imaju i istog starijeg brata, Hrista (Jevrejima 2,17). Njegova krv, prolivena na krstu, pomirila ih je s nebeskim Ocem (Kološanima 1,20) i sada pripadaju istom bratstvu kao i njihova duhovna braća i sestre u Hristu (Kološanima 1,2), koji su međusobno pomireni istom krvlju sa krsta (Efescima 2,13).

Crkva je središte Božijeg rada s tvorevinom, posebno u svom svojstvu porodice. To ne bi trebalo da nas čudi, jer Bog je uvek radio kroz porodice. Njegov naum je od samog početka uključivao pojam porodice. Pošto želimo da razumemo jedinstvenu i silnu ulogu Crkve, izuzetno će nam značiti da se vratimo na početak istorije i razmotrimo prvu od svih porodica – Adama i Evu – i da zapazimo kako njihovo sjedinjenje služi kao slika nečega što će nastati kasnije – Crkve Isusa Hrista.

Prva porodica

Drama šestog dana stvaranja ne prestaje da nas začuđuje. Upravo tada je Bog načinio svoje najveće delo, ljudsko biće, i poverio mu velelepni rajski vrt. Tom novom stvorenju očigledno ništa nije nedostajalo, jer je moglo da koristi neprocenjivo izobilje iz ruke samog Tvorca, koji je pun ljubavi. A ipak, na naše iznenađenje, postojao je jedan nedostatak. Postojalo je nešto za šta je Bog rekao da „nije dobro”. Usamljenom čoveku nedostajao je „pomagač”, neko ko je kao on (Postanje 2,18). Sam po sebi, on je bio samo deo dvodelne slagalice, a drugog dela nije bilo nigde na vidiku. Čoveku nije nedostajala samo radost nečijeg društva, nego tako sam – što je mnogo važnije – nije mogao da ispuni svoju ulogu u Božijoj tvorevini.

Čovek je stvoren da nosi Božiju sliku, da ispoljava sličnost sa svojim Tvorcem (Postanje 1,27). Tako težak zadatak nije mogao da se izvrši samostalno. Zato je Bog, kad je stvarao čoveka, stvorio „muško i žensko” (Postanje 1,27). Drugim rečima, saznao je čoveka kao porodicu, s potrebom za međusobnim odnosima koji su sastavni deo svake porodice. Verovatno nas ne iznenađuje što su međusobni odnosi jedan od sastavnih delova čovekove sličnosti s Bogom, jer i sam Bog je porodica u kojoj postoje trojni odnosi – Otac, Sin i Sveti

Duh. Stoga odražavanje Božije slike zahteva barem dve osobe, i muškarcu je bila potrebna pomoć da izvrši svoj uzvišeni poziv. Bila mu je potrebna porodica.

Prva porodica je imala uzvišen zadatak. Čim je Bog stvorio Adama i Evu na svoju sliku, odmah je izdao sledeći nalog: „Budite plodni i množite se, ispunite zemlju i potčinite je sebi” (Postanje 1,28). Iako to zvuči kao recept za prenaseljenost planete, u pitanju su uputstva za ekološki blagoslov. Pozivajući na umnožavanje porodice, Bog je želeo da ispuni planetu porodicama u kojima se odvijaju odnosi ljubavi i koje stoga odražavaju njegovu sliku, tako da svaki zakutak tvorevine bude potčinjen prisustvu njegove slike. Proglasom svevladajućeg i svemudrog Boga, porodica je sredstvo pomoću kog će se slika njegove trojedinosti rasejati na sve četiri strane sveta.

Božiji narod, Božija slika i Hristos

Ali tu se nameće jedno pitanje: „Koji deo Božije slike treba da se seje pomoću porodice?” Ili, još konkretnije: „Koja je prava priroda Božije slike?” Ovakva pitanja su vekovima izazivala mnoga nagađanja, jer je u bliskom kontekstu Postanja (a i u širem kontekstu celog Starog zaveta) veoma malo svetla bačeno na prirodu Božije slike. Zbog toga su rabini koji su služili u međuzavetnom razdoblju obrazovali svoje zamisli o tome i zatim povezali pojmove Božije slike i Božije slave. Ispoljavati Božiju sliku znači odražavati Božiju slavu. Pošto ovo tumačenje nije bilo bogonadahnuto, danas bi nam se možda činilo nevažno da nije bilo jednog od tih rabina, jednog fariseja koji se obratio na hrišćanstvo i pisao poslanice u kojima potvrđuje da postoji veza između Božije slike i Božije slave. A te poslanice – pisma apostola Pavla – jesu bogonadahnute! Pavle u njima baca novo svetlo na ovo pitanje i ističe još važniju vezu: vezu između Božije slike i slave Isusa Hrista.

Prema Pavlu, u Hristu savršeno vidimo i Božiju sliku i Božiju slavu (Druga Korinćanima 4,4; Kološanima 1,15). Stoga priroda Božije slike više nije prepuštena nagađanjima: samo treba da pogledamo božansku slavu na licu Isusa Hrista (Druga Korinćanima 4,6). Pavle je Božiju sliku verovatno najjasnije definisao u poznatoj himni iz Filipljanima 2. Tamo, u obrazloženom prevodu, čitamo sledeće reči:

Pošto je Hristos postojao u Božijem obličju [ovaj izraz je gotovo istoznačan izrazu „Božija slika”], nije svoj uzvišeni položaj smatrao prilikom za uzvisivanje samog sebe, nego pozivom da učini upravo suprotno: da samog sebe isprazni, da se ponizi, da uzme obličje roba i da umre ropskom smrću, nezamislivo odbojnom smrću na krstu! (Filipljanima 2,6-8, piščev prevod).

Iz neizrecivog bogatstva jednakosti s Bogom do najbednije smrti drevnog sveta, iz neistraživih visina do nezamislivih dubina, iz jedne krajnosti u drugu – to je veličina Hristove samoispražnjujuće smrti i najsavršeniji izraz žrtvene ljubavi u istoriji. Prema Pavlu, to je istovremeno i najjasnije otkrivenje o pitanju šta znači ispoljavati Božiju sliku. U Hristu vidimo sličnost nebeskom Ocu. Na krstu posmatramo sliku koja prikazuje kakav je Bog i koja stoga prikazuje kakve treba da budu porodice koje su stvorene na njegovu sliku. To je slika beskrajne ljubavi.

Božiji narod, Božija slika i ljubav

Ovaj portret je u skladu sa saznanjima koja o Bogu stičemo na drugim mestima u Svetom pismu. Apostol Jovan je rekao: „Bog je ljubav” (Prva Jovanova 4,8, 16), a njegova ljubav je drugačija od svega zemaljskog, daleko iznad površne, uslovne, čuvstvene ljubavi koja

vlada među postmodernim poklonicima ovog pojma. Božanska ljubav je natprirodna ljubav. To je ona vrsta ljubavi za koju su sposobni samo Gospod i nosioci njegove slike. To je „veća” ljubav (Jovan 15,13), ljubav koja je spremna da položi svoj život (Prva Jovanova 3,16), da se u potpunosti zauzme za život druge osobe (Luka 10,25-37) i da se odrekne svega da bi otkupila nečiji život (Marko 10,45). Upravo takva ljubav se razmenjuje među Svetom Trojicom. Otac voli Sina (Jovan 17,26), Sin voli Oca (Jovan 15,9), a Sveti Duh proslavlja Oca i Sina (Jovan 14,26).

Mnogi pisci ističu da je upravo ta ljubav koja je usmerena ka drugome prepoznatljiva odlika Svete Trojice. „Božije samo biće je ljubav, koja nužno i večno postoji među osobama Svete Trojice.”⁹ „Troosobni” Bog ispoljava „večnu ljubav u međusobnim odnosima.”¹⁰ „Ljubav samodavanja je ustaljeni način međusobnog ophođenja u božanskom životu Svete Trojice.”¹¹ „Božija slika” je slika onoga „čija ljubav je bila usmerena ka drugome čak i pre nego što je išta bilo stvoreno.”¹²

Kod Božije ljubavi nas možda najviše iznenađuje nešto što je istovremeno najznačajnije za naše razumevanje Crkve – Gospod svoju ljubav želi da podeli s nama, ali ne samo kao s primaocima ljubavi, nego opremajući nas da njegovu ljubav podelimo s drugima. Stvorivši nas na svoju sliku, Bog nas je skrojio tako da možemo da oponašamo međusobnu ljubav koja postoji u trojedinoj porodici, prenoseći među članovima svojih porodica istu ljubav koja odjekuje među Svetom Trojicom.

Kada ispunimo svoj poziv i kada se porodice koje ispoljavaju ljubav prošire po celoj planeti, tada ćemo potčiniti planetu upravljajući njome na način koji unapređuje svet i sve što je u njemu. I kada porodice koje odražavaju sliku Boga koji se nesebično daje budu nadaleko rasprostanjene, tvorevina će početi da peva svom Tvorcu pesmu strastvene zahvalnosti.

Božiji narod, Božija slika i greh

Ali postoji jedan problem. Božiji narod nije bio veran zadatku koji mu je poveren. Umesto da ispoljavaju ljubav nesebično dajući sebe, ljudi samoživno grabe. „Žena vide... drvo... i uze od njenog ploda... a dade i svome mužu” (Postanje 3,6, piščev prevod i naglasak). Nažalost, greh prve porodice postao je pad svake porodice. „Svi su zgrehili i lišeni su Božije slave” (Rimljanima 3,23). Daleko od toga da šire slavu Božije slike po celoj zemlji, ljudske porodice se trude oko svoje slave i obavile su našu planetu strahovitom tamom. Uzrok svakog zemaljskog zla zaista se može pratiti sve do ovog jednog adamovskog nedostatka. Svi razdori u međuljudskim odnosima – bilo zlostavljanja, bilo rasna netrpeljivost ili međunarodne nesloge – svi potiču od neuspeha da se otelotvori slava Božije ljubavi.

Naše istraživanje o Božijem narodu ovde bi naglo prestalo da nije činjenice da je Božija ljubav prema grešnicima jača od njegove osude greha. Nema sumnje da se nebeski Otac gnuša greha. Greh je lična uvreda za Boga. On umanjuje njegovu slavu u svetu i uklanja njegov odraz sa ljudi stvorenih na njegovu sliku. Koji dobar otac se ne bi razbesneo kad bi ga njegova deca ponižavala? I ko bi mogao da krivi takvog oca kad bi u svom besu prosto ostavio svoje potomke posledicama njihove pobune – kad bi prepustio ljudske porodice razornosti njihove usredsređenosti na sebe?

IZBAVLJENJE BOŽIJEG NARODA

Ali zapanjeni smo jer je naš nebeski Otac ipak skovao naum o izbavljenju ljudskog roda. Izabrao je jednu porodicu iz mnoštva i naložio tim izabranim ljudima da ponovo obasjaju svet slavom njegove slike. Prva je bila Nojeva porodica koja je sačuvana od potopa

i pozvana da se umnoži i ispuni zemlju (Postanje 9,1). Nažalost, Noje i njegovi potomci su pali u isti greh koji je uništio Adama i Evu.

Zato je Bog pozvao drugu porodicu, ovaj put na čelu s praocem Avraamom i poverio njegovom potomstvu zadatak da budu ljudi kroz koje će „biti blagosloveni svi narodi na zemlji” (Postanje 12,3). Ali i ova porodica je pala u greh i umanjila slavu Božije slike na puko svetlucanje u odnosu na Božiju izvornu nameru. Bog je stalno milostivo obnavljao svoj narod, odgajajući Izrael u raznim društvenim uređenjima i pozivajući izraelski narod da bude veran njegovom savezu i da ispoljava njegovu narav u celom svetu. Ali Izrael bi ponovo – uz retke trenutke uspeha – izneveravao Boga i nije živeo u skladu sa svojim pozivom.

Jasno je da Božija porodica ne može da ispuni bogomdani zadatak jer se u srži njenog bića nalazi kvar. Ona u korenu ne proslavlja Boga, a u srcu joj je samouzdanje. Izrael je zbog svoje unutrašnje tvrdoće bio sušta suprotnost Božijoj zamisli za njegov narod.

Neuspeh izabranog naroda nije iznenadio Boga niti je ugrozio njegov naum za tvorevinu. Najvažniji deo nauma tek je trebalo da nastupi i Stari zavet pruža uzbudljive naznake svog konačnog razotkrivanja. Bog će sklopiti „novi savez s Izraelovom porodicom” (Jeremija 31,34, piščev prevod), u kom će kvar nastao zbog greha biti uklonjen. „Staviću svoj zakon u nutrinu njihovog bića i napisati ga na njihovom srcu” (Jeremija 31,34). „Daću vam novo srce... Staviću svoga Duha u vas” (Jezekilj 36,26-27).

Bog će svojim Duhom izvršiti operaciju čovekovog srca i učiniti da ono drugačije kuca stavivši u njega unutrašnji zakon koji je apostol Pavle nazvao zakonom ljubavi: „Jer sav Zakon je sadržan u jednoj jedinjoj izreci – u ovoj: »Voli svoga bližnjega kao samoga sebe«” (Galaćanima 5,14). To je zapanjujuće obećanje. Bog je još od

nezapamćenih vremena nameravao da načini novu porodicu čija srca će biti očišćena od kvara nastalog grehom i ispunjena zakonom ljubavi, otkucajima koje pokreće sam Božiji Duh koji se uselio u srce. Sva tvorevina željno iščekuje pojavu takve porodice!

Predskazanja o novom narodu

Prorok Isaija je najavio ovu nanovo stvorenu porodicu. On je novi „Izrael” poistovetio s Gospodnjim slugom kome je (rečima koje podsećaju na Postanje) rečeno: bićeš „svetlost neznabošcima... da moje spasenje proneseš do krajeva zemlje” (Isaija 42,6; 49,6). Isaija nigde nije otkrio kada će ova nova porodica nastati, ali je zabeležio važne naznake. Rodiće se dete (Isaija 9,6-7) koje će postati sluga koji će podneti neizrecivu patnju (Isaija 52,13 – 53,12).

Ostale naznake je teško protumačiti. Isaija ovog slugu ponekad poistovećuje s Božijom porodicom (Isaija 41,8), a ponekad ga predstavlja kao pojedinca (Isaija 49,6-7). Kako ovaj sluga (čijom patnjom će verovatno nastati novi ljudski rod) može da bude i skup ljudi i pojedinac? To pitanje je ostavljeno čitaocima za razmišljanje. Nakon mnogih vekova sve je postalo jasno kada se u gradiću u zabačenoj pokrajini Sredozemlja rodilo jedno dete. „Kada je došla punoća vremena, Bog je poslao svoga Sina” (Galaćanima 4,4).

Hristos i Božiji narod

Ovaj sin – čije ime je Isus i koji je imao poziv pomazanika i zvanje Gospoda – ispuniće večni naum o kom je Isaija prorokovao. Apostol Pavle s radošću razjašnjava Božiji naum: „Tajna koja je vekovima i pokolenjima bila skrivena, a sada je objavljena... tajna koja je Hristos u vama, nada u slavu” (Kološanima 1,26-27). Konačno je nastupilo Božije prisustvo u ljudima, prisustvo koje su proroci najavljivali, slava

Timoti Sevidž

Božije slike napisana na ljudskim srcima, zamena greha unutrašnjim zakonom ljubavi. Hristos, čija samoispražnjujuća smrt na krstu predstavlja savršen primer božanske ljubavi, sada dolazi da prebiva u nama. Božija natprirodna ljubav može da se usavrši u našim srcima zbog Hristovog prisustva u nama (Prva Jovanova 4,12).

Hristovo telo: lično i zajedničko

Pošto smo u ovoj knjižici usredsređeni na prirodu i ulogu Crkve, veoma je važno da prepoznamo da je Hristova ljubav, koja je u nama, data skupu ljudskih srca. Kad je apostol Pavle urezao u pergament ove reči koje određuju ko smo – „Hristos u vama, nada u slavu” – on upotrebom zamenice u množini pokazuje da je ovaj blagoslov dodeljen zajednici ljudi.

To ne znači da Hristos ne prebiva u srcima pojedinaca, ali to nisu srca odvojena od drugih srca. Jer, iznad svega, Hristos je došao da prebiva u porodici ljudskih srca (Druga Korinćanima 4,6). Gde se na zemlji može naći porodica koja je toliko ispunjena ljubavlju? Sveto pismo pruža jasan odgovor: jedino u telu čija glava je Isus Hristos, u Crkvi koja nosi njegovo ime.

Sada smo, konačno, u mogućnosti da shvatimo potpunu lepotu ove svete zajednice. Ali pre nego što izvedemo nekoliko zaključaka, važno je da razmotrimo ovu ključnu istinu: iako se članstvo u Crkvi dobija besplatno, ono ne nastaje samo od sebe, nego uz veliku cenu. Mi smo u svom prirodnom stanju isprobadani grehom, potpuno nepodobni za Gospodnje prisustvo u nama. Hristos je na krstu, u činu samožrtvovanja koje je nezamislivo iznad svega što je ikad viđeno u ljudskoj istoriji, ukinuo naš dug zbog greha i pripisao nam svoju pravednost (Kološanima 2,13-14; Druga Korinćanima 5,21).

Hristos nije učinio samo to, nego je slomio i okove greha tako što je bio prvi čovek koji je proživeo čitav svoj život a da nijednom nije posegao za svojom slavom, nego se na kraju voljno prepustio čak i sramotnoj smrti na krstu (Prva Jovanova 3,5). Pošto je savladao greh na ova dva načina – plativši kaznu za greh i uklonivši silu greha – Hristos nas je učinio dostojnima članstva u svojoj svetoj zajednici. Naše uvođenje u članstvo Hristovog tela za njega je bilo skupo, a za nas je neprocenjivo.

Prečesto razmišljamo samo o značaju krsta za pojedince. Zbog evanđelja Isusa Hrista pojedinci mogu da se spasu od Božijeg gneva i da dobiju obezbeđeno mesto u nebeskoj večnosti. Iako ove istine nipošto ne treba umanjivati, nego ih treba veličati na sav glas, ograničavanje plodova Hristovog dela na spasenje pojedinačnih ljudskih srca pokazalo bi da Sveto pismo čitamo kroz sočiva savremenog individualizma. Svako ko je lično pomiren sa Bogom smrću Hristovog tela od krvi i mesa postaje deo Hristovog tela u smislu zajednice. „Svi smo jednim Duhom u jedno telo kršteni” (Prva Korinćanima 12,13). Baš se u toj zajednici – u Božijem narodu koji je nanovo ustanovljen u Hristu i koga je nanovo ustanovio sam Hristos – najjasnije vide velike razmere Božijeg nauma koje oduzimaju dah.

Hristovo telo: mesno i vaseljensko

Crkva Isusa Hrista je veoma veliko telo, zajednica svih ljudi sveta koji veruju u Hrista. Drugim rečima, Crkva je vaseljenska. Ali razlika između mesne i vaseljenske crkve je veoma važna, jer je snaga vaseljenske crkve srazmerna održivosti njenih mesnih ispostava. Drama Božijeg nauma za tvorevinu se može jasno sagledati baš na nivou mesnih crkvenih zajednica. Zato se apostol Pavle pojedinačno molio za mesne crkve u Galatiji i Efesu, posećivao mesne crkve u

Korintu i Filipima i pisao mesnim crkvama u Rimu i Solunu – poslanice koje mi često tokom samostalnog čitanja Svetog pisma tumačimo na ličnom nivou, iako je njihov sadržaj pre svega bio namenjen za pouku celih zajednica koje nazivamo mesnim crkvama.

Ova strana Božijeg nauma koja se tiče nivoa zajednice je prosto genijalna. Naš svet nije ni više ni manje od skupa ljudskih međuodnosa koji su većinom loši, pokidani neslogom i razdorima, uništeni, pre svega, samoživošću greha. Nejedinstvo vlada na svim nivoima, od malih jedinica međuodnosa poput brakova (gotovo polovina svih brakova u Severnoj Americi završi se razvodom) do velikih jedinica poput naroda (u svetu je trenutno u toku skoro četrdeset ratova), i svuda između (jer sukobi su duboko ukorenjeni među polovima, rasama, političkim partijama, različitim pokolenjima, seksualnim opredeljenjima i u čitavom spisku odnosa koji bi mogli da se nabrajaju gotovo u nedogled). Lomovi i podele ovih jedinica međuljudskih odnosa tvore najveću tamu koja pritiska naš svet.

JEDINSTVO U CRKVI

Ali Crkva je opremljena upravo za razvejavanje tame, jer Božiju porodicu prožima zapanjujuće jedinstvo. Odnosi koji su nekad bili razoreni sada su natprirodno isceljeni. Čak su i Jevreji i neznabošci, koji su poznati po međusobnoj netrpeljivosti, sada povezani u jednom telu. Ali kako? Zato što su se „približili Hristovom krvlju” (Efescima 2,13). On je uspeo da „u jednom telu, posredstvom krsta, kojim je usmrtio neprijateljstvo, obojicu potpuno pomiri s Bogom” (Efescima 2,16). Hristos je zadao smrtni udarac grehu, koji izaziva podele, i društvenim pošastima samoljublja i ponosa. Tako je srušio zidove koji su razdvajali ljude i povezao ih u jedan ljudski rod, u novi dom u

kome je „cela građevina sastavljena i raste u sveti hram u Gospodu... Božije prebivalište u Duhu” (Efescima 2,15, 19-22).

Bog kroz Hrista zaista gradi svoje prebivalište u toj novonastaloj porodici. To je veoma dobro, jer Hristova samoispraznjujuća ljubav prebiva u zajednici srcâ tog svetog ljudskog roda i sve čvršće povezuje njegove članove, a ova nova porodica svetli tom ljubavlju kao svetionik nade za razorene porodice sveta. Hristova ujedinjujuća ljubav stoji nasuprot svim slomljenim međuljudskim odnosima na našoj planeti i postaje vidljiva kroz mesne crkve koje se množe i ispunjavaju zemlju.

Duhovni darovi

Važno je da tačno uočimo kako se Božija ljubav ispoljava u praksi. Pre svega je izvanredno što se svaka osoba koja se nanovo rodi u Hristu priključuje mesnoj crkvi s natprirodnim darom od milostivog Boga, s darom Svetog Duha, s nekom posebnom i jedinstvenom sposobnošću. To može da bude dar služenja ili poučavanja ili vere ili upravljanja ili brojni drugi darovi (spiskove duhovnih darova možete naći u Rimljanima 12,6-8 i Prvoj Korinćanima 12,7-10).

Nikada ne treba potcenjivati nijedan duhovni dar, jer svaki od njih predstavlja carski dar, dodeljen „po meri Hristovog dara” (Efescima 4,7) i svaki je silan i delotvoran, jer „sve to čini jedan isti Duh” (Prva Korinćanima 12,11). Bog strateški raspoređuje darove u svom narodu starajući se da mesna crkva dobije sredstva koja su joj neophodna da bude uspešna za njegovu slavu. „Bog je svaki pojedini ud rasporedio po telu po svojoj volji” (Prva Korinćanima 12,18).

Kod duhovnih darova je najvažnije razumeti da ih Sveti Duh daje da budu dati dalje, da se izobilno podare drugim udovima tela da bi celo telo raslo, „za izgradnju Hristovog tela” (Efescima 4,12). Kad svaki

Timoti Sevidž

član mesne crkve deli svoj dar s drugima, kad svako duhovno ulaže u druge, plodovi su prosto zapanjujući: članovi crkve postaju povezani slavnim jedinstvom. „Celo Telo – povezano i ujedinjeno svakim podupirućim zglobovima – raste i izgrađuje se u ljubavi, srazmerno delotvornosti svakog pojedinog dela” (Efescima 4,16). Upravo tako!

Kad ljudi izobilno dele svoje darove s drugim udovima tela, oni ih time privlače i među njima nastaje gotovo bešavna međusobna povezanost. Privlače druge izlivajući sebe. Čini se da se time krše zakoni fizike (jer ko je čuo da se izlivanjem može stvoriti bešavna veza), a sve to ipak ima potpunog smisla. Kad god se neki član izlije služeći drugima, svi članovi postanu još povezaniji, toliko povezani da zapravo počnu da liče na samog Hrista.

U stvari, oni međusobno razmenjuju upravo Hrstovu ljubav koja prebiva u njima. Mesna crkva koja se odlikuje raznovrsnim izrazima krstolike ljubavi dolazi do „pune mere Hristovog rasta” (Efescima 4,13) i u svemu će „izrasti u njega, koji je Glava – u Hrista” (Efescima 4,15). Posmatrati ovo telo sastavljeno od ljudi znači gledati – u pravom smislu reči – samog Gospoda Isusa Hrista.

Sila Crkve

Sila ovog izvanrednog prizora se teško može suviše naglasiti, jer ona je kao sila nuklearne fuzije. Atomi spadaju u najmanja i najneprimetnija čuda prirode, ali kad se dva tako mala sistema spoje, stvara se izvanredno velika reakcija. A kad se nekoliko tako spojenih atoma zatim spoji s drugim atomima, nastaje nešto još jače: eksplozija termonuklearne energije koja može da napaja svetla čitavih gradova.

Kako može tako mali i naizgled beznačajan atom da proizvede tako upečatljivu pojavu sile? Kad sam bio mlađi, razmišljao sam o

ovom pitanju dok sam surfovao kraj obale na kojoj se nalazi nuklearna elektrana kod mesta San Onofre u Kaliforniji. Dok bih čekao na dobar talas, posmatrao bih ogromnu kupolu i divio se hiljadama stubova dalekovoda koji su bili poređani kao dobro ustrojena vojska, spremni da provedu ogromne količine energije iz čestica koje su toliko male da se ne mogu videti golim okom. Zapanjujuć prizor.

Kad ljudi izobilno dele svoje darove s drugim udovima tela, oni ih time privlače i među njima nastaje gotovo bešavna međusobna povezanost. Privlače druge izlivajući sebe. Čini se da se time krše zakoni fizike (jer ko je čuo da se izlivanjem može stvoriti bešavna veza), a sve to ipak ima potpunog smisla. Kad god se neki član izlije služeći drugima, svi članovi postanu još povezaniji, toliko povezani da zapravo počnu da liče na samog Hrista.

Ali energija nuklearne fuzije je beznačajna u poređenju sa silom koja se komeša u svakoj mesnoj crkvi. Kad članovi mesne crkve izlivaju jedni na druge Hristovu ljubav, događa se dramatičan niz „eksplozija”, reakcija za reakcijom, i oslobodi se količina energije koja ne samo da je dovoljna za napajanje gradova i njihovih neonskih svetala i mikrotalasnih peći, nego dovoljna da donese duhovno svetlo svetlu koji umire u tami. Teško da bi se pred očima namučenih stanovnika ovog sveta koji je zaglibljen u neslozi i podelama mogla pojaviti slika koja pruža više okrepljenja od ljubavi mesne crkve. Ona će učiniti da mnogi podignu glas veličajući i hvaleći Izvor ove ljubavi (Matej 5,16).

Ljubav i Crkva

Zbog toga je Pavle svim crkvama upućivao isti podsticaj: „Obucite ljubav – ona je spona savršenstva” (Kološanima 3,14). „Nikom ništa ne dugujete – osim da volite jedan drugoga. Jer, ko voli drugoga, ispunio je Zakon” (Rimljanima 13,8). „Sada ostaju vera, nada i ljubav, to troje. A

najveća među njima je ljubav” (Prva Korinćanima 13,13). „...u ljubavi služite jedan drugom. Jer, sav Zakon je sadržan u jednoj jedinjoj izreci – u ovoj: »Voli svoga bližnjega kao samoga sebe«” (Galaćanima 5,13-14). „A vama Gospod dao da jedan prema drugom i prema svima rastete i obilujete u ljubavi, kao i mi prema vama” (Prva Solunjanima 3,12).

Sličan poziv upućivao je i apostol Jovan: „Ovo je poruka koju ste čuli od početka: da volimo jedan drugoga” (Prva Jovanova 3,11). „Dragi moji, volimo jedan drugoga, jer ljubav je od Boga” (Prva Jovanova 4,7). Slično je pisao i apostol Petar: „Pre svega, istrajno volite jedan drugoga” (Prva Petrova 4,8). Nema sumnje da svi ovi podsticaji potiču od Isusovih reči: „Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedan za drugoga” (Jovan 13,35). Ljubav je *sine qua non* Božije porodice.

Apostolski kanonski spisi obiluju primerima koji pokazuju kako se ova ljubav sprovodi u praksi: „Nosite bremena jedan drugoga i tako ćete ispuniti Hristov zakon” (Galaćanima 6,2). „Ne starajte se samo svako za svoje, nego svako i za ono što se tiče drugih. Razmišljajte isto kao i Hristos Isus” (Filipljanima 2,4-5). „Uvek se trudite da činite dobro jedan drugom i svim ljudima” (Prva Solunjanima 5,15). „Jedan prema drugom budite ljubazni i saosećajni, opraštajući jedan drugom” (Efesima 4,32). „Radujte se sa onima koji se raduju, plaćite sa onima koji plaču. Među sobom budite složni” (Rimljanima 12,15-16). Ovakvi primeri bi se mogli navoditi gotovo u beskraj, jer broj načina na koje mesna crkva može da ispolji nešto tako bezgranično kao što je Hristova ljubav ničim nije ograničen. To je ljubav koja nadilazi znanje (Efescima 3,19).

Nema ljudskih reči koje bi mogle da opišu stratešku vrednost ove ljubavi. Mesna crkva i njena ljubav predstavljaju jedini siguran protivotrov postmodernom svetu koji je zaglibljen u grehu i očaju.

Današnji ljudi daju sve od sebe ne bi li stvorili život koji ima smisla, ali tonu u živi pesak neizvesnosti i zbunjenosti. Oni traže prijateljstva, ali zadobijaju duševne rane. Žude za drugarstvom, ali zaglibljuju se u usamljenosti. Tragaju za ohrabrenjem, ali postaju ispresecani sumnjom u sebe. Žele sigurnost, ali bivaju razoreni brigom.

Ljudi su iscrpljeni, zarobljeni u tami s malo stvarnog zadovoljstva, a ipak produžuju s mukom, tražeći utehu u svemu što bi moglo da im odvuče pažnju od sopstvenog ispraznog života – u ekranu, pivu ili ljubakanju. Kada ih i sve to izneveri, obuzme ih očaj i oni požele – i počnu da se mole – da ih na životnom putu sretne neko ko može da im pokaže nešto lepo, nešto važno, nešto uzvišeno – bilo šta što bi moglo da otera očaj i probudi nadu.

Postoji neko ko objavljuje baš takvo oslobođenje, neko ko toliko svetli da preobražava svoje okruženje. To je telo Hristovo. Ako neko baci samo letimičan pogled na mesnu crkvu na delu – crkvu čiji članovi se jedni prema drugima ophode u ljubavi i izlivaju bogomdane darove u živote jedni drugih, svojom spremnošću na žrtvu pokazujući krstoliku ljubav samog Isusa Hrista – videće više svetla nego što svetovni umovi uopšte mogu da prime. Videće upravo ono što društvu nedostaje, ljubav bez koje se duša suši i umire, ljubav za kojom svi strastveno žude (bez obzira da li su toga svesni ili ne). Takva ljubav se može naći isključivo u mesnoj crkvi.

Crkva koja ne popušta svetu

To nas dovodi do najvažnijeg pitanja: Da li će mesna crkva ispuniti svoju svrhu i sijati kao sjajno svetlo u tami? I da li će se potruditi da sačuva svoje zvanje spremišta svetotrojične ljubavi? Stoga nas uopšte ne čudi što Pavle preklinje braću i sestre u Hristu da neguju svoju ljubav i da po svaku cenu održe jedinstvo:

Timoti Sevidž

Ako, dakle, imate neko ohrabrenje u Hristu, neku utehu ljubavi, ako imate neko zajedništvo u Duhu, neku nežnost i samilost, onda upotrijebite moju radost: budite složni, negujte istu ljubav, budite jednodušni, mislima usmereni na jedno. Ništa ne činite iz častoljublja ili sujete, nego u poniznosti jedan drugoga smatrajte većim od sebe. Ne starajte se samo svako za svoje, nego svako i za ono što se tiče drugih. Razmišljajte isto kao i Hristos Isus. (Filipljanima 2,1-5)

Veoma mnogo zavisi od jedinstva mesne crkve i ono se mora čuvati s krajnjom budnošću.

Hvala Bogu što mesna crkva u ovom poduhvatu nije prepuštena sebi. Gospod je pouzdan vodič koji osveštava svoju Crkvu. On u svojoj svesti vodi svoj narod u neočekivana iskustva patnje, jer patnjom može da očisti ponos koji tako lako stvara razjedinjenost. Drugim rečima, Bog stvara poniznost (bez koje ne može biti prave ljubavi) uvodeći nas u raznovrsne patnje, slične patnjama koje je iskusio i sam Hristos.

Bog od svog naroda traži da „u svom telu stalno nosi Isusovo umiranje” (Druga Korinćanima 4,10) i da „dopunjuje ono što nedostaje Hristovim mukama” (Kološanima 1,24). Postajući sve više „kao [Hristos] u njegovoj smrti” (Filipljanima 3,10), istrajavajući kroz istu izopštenost i odbačenost kakvu je i sam Gospod podneo (Druga Korinćanima 13,4) – što nije neočekivana posledica ispoljavanja ljubavi koja je toliko suprotna ovosvetskom samoljublju da predstavlja pretnju za svet i njegove puteve – članovi Crkve su spremni da se „Isusov život jasno pokaže u njihovom telu” (Druga Korinćanima 4,10, piščev prevod), da budu provodnici vaskrslog života do sve većeg broja ljudi, izazivajući da „zahvaljivanje mnogih bude još obilnije na Božiju slavu” (Druga Korinćanima 4,15, piščev prevod). Patnja koja dolazi iz

ruke svevladajućeg Boga deluje na čudan način, jer proizvodi ljubav i podstiče na svetlonosno svedočanstvo svetu (Prva Petrova 1,6-7).

CRKVA I DOSEZANJE LJUDI

Crkva treba istovremeno da čuva svoje unutrašnje jedinstvo i da izgrađuje spoljašnje jedinstvo. Drugim rečima, novi Božiji narod ne sme da se izoluje. Postavljanje ove porodice kao transparenta koji reklamira Božiju slavu predstavlja nerazdvojivi deo Božijeg velikog nauma. „Kroz vas ću pokazati svoju svetost pred narodima... govori Gospod Bog” (Jezekilj 36,23, piščev prevod). Ali čak i crkve koje se odazovu pozivu da svetle svetu mogu zapeti u svom svedočenju. Mogu početi da se trude da oduševе i privuku ljude na svetovan način, prilagođavanjem vrste muzike, načinom oblačenja, pa čak i sadržajem propovedi koji će odgovarati svetovnom ukusu.

Takav pristup je iz korena pogrešan. Kad se mesna crkva trudi da pruži ljudima ono što oni hoće, onda joj se ciljevi kose s evanđeljem Isusa Hrista. Takva crkva će u nekom trenutku morati da prizna da je pogrešila, da promeni pravac i da uzdrma svoje slušaoce otkrivenjem da Hristovi istinski sledbenici u stvari treba da umru svojim željama – da se odreknu sebe, da uzmu krst i idu za Isusom (Marko 8,34-35). Ali pitanje je da li mnoge crkve mogu dovoljno da se promene da bi povukle sve što su rekle kako bi primamile ljude.

Evanđelje Isusa Hrista i razlikovanje od sveta

Mesna crkva ne sme da zaboravi da je svetu najkorisnija kad se najviše razlikuje od njega. Ali crkva ne treba da se trudi da bude drugačija. Ona prosto treba da bude to što jeste – svetionik nesebične Hristove ljubavi. Crkva u stvari voli svet tako što jeste to što jeste. Šta bi u svetu koji je izgubljen u izmaglicama subjektivnosti mogla biti veća ljubav

od propovedanja istine Božije reči i neulepšanog evanđelja Isusa Hrista? Šta bi u svetu koji je zaglibljen u očaju i opterećen tužnim pesmama mogla biti veća ljubav od erupcije neobuzdane radosti u pesmama iskrenog hrišćanskog slavljenja i veličanja Isusa Hrista? Šta bi u danima kad se ljudi uzalud trude da osete ljubav koja bi negovala njihovu dušu bila veća ljubav od obasipanja novopridošlica saosećanjem poput onog koje nalazimo na Hristovom krstu? Mesna crkva najviše voli svet kad najjasnije otelotvoruje ono što svet nema.

Martin Lojd-Džouns, veliki propovednik iz prošlog veka, uputio je Crkvi svog vremena snažan izazov:

Izgleda da smo stvarno prestravljeni od pomisli da budemo drugačiji i zato se toliko trudimo pokušavajući crkvu da učinimo omiljenom, dopadljivom ljudima. [Ali] svet očekuje da hrišćani budu drugačiji. Nadaju se da će kod hrišćana naći nešto drugačije i to nam pruža uvid da ljudi koji redovno idu u crkvu često nemaju takav život... Ako se [neko] u crkvi oseća kao kod kuće, a ne veruje u Hrista kao svog ličnog Spasitelja, onda ta crkva uopšte nije crkva, nego mesto za zabavu ili nekakav klub.¹³

Mesna crkva se mora izdići i stvarno biti mesna crkva, skup ljudi posvećenih propovedanju nerazvodnjelog evanđelja Isusa Hrista.

Naravno, evanđelje mora biti središte svega što crkva jeste i što crkva radi. To je za Pavla označavalo dve stvari: propovedanje Isusa Hrista kao Gospoda i propovedanje da smo mi sluge radi Isusa (Druga Korinćanima 4,5). Ni jedan ni drugi iskaz nisu bili privlačni u drevnom grčko-rimskom svetu, niti bi zadobili mnogo podrške kao strategija za privlačenje izgubljenih. Ali Pavle ipak nije ustuknuo. Njegovo propovedanje je bilo nepopustljivo.

Zanimljivo je što Pavle glagol propovedati jedino ovde koristi s više od jednog objekta, od kojih se jedan tiče reči koje propoved treba da sadrži (Isusa Hrista kao Gospoda), a drugi se tiče određenog ponašanja (sebe kao vaše sluge).

Oba zajedno čine srž Pavlove kerigme: objavljivanje da Isus jeste Gospod i da je on, Pavle, sluga. Ako se ugledamo na Pavla propovedajući na isti način i kad (zbog toga) mesne crkve postanu sluge u svom svetu kao što je Pavle bio u svom (Marko 10,35-45) – tada naše propovedanje neće biti samo bolje zaokruženo, nego će biti i prihvaćeno s više zahvalnosti.

Dovođenje sveta Hristu

Svaka mesna crkva koja služi u svom svetu kao što je Hristos služio u svom ima dvostruki cilj: trudi se da dovede svet Hristu i da Hrista dovede svetu. Jedan od najboljih načina za dovođenje sveta Hristu jeste pozivanje sveta na sastanke mesne crkve. „Oduševljen sam”, rekao je propovednik Čarls Sperdžen, „jer vidim da se mnogi članovi moje crkve ozbiljno trude da dovedu grešnike u crkvu Tabernakl kako bi čuli evanđelje.”¹⁴ Priznajem da ova ideja nije omiljena među savremenim strateškim misliocima Crkve, koji smatraju da treba da činimo upravo suprotno: da sretnemo ljude sveta na njihovom terenu – uz kafu tokom pauze na poslu, posle radnog vremena u sportskom baru ili u susedstvu dok šetamo pse.

Iako bi malo ko porekao da je prodiranje u dom ovoga sveta od ključnog značaja za svedočenje mesne crkve, ipak je činjenica da propuštamo strateški važnu priliku ako ne pozivamo svet u naš dom, gde se Božija porodica okuplja da slavi Hrista, gde članovi slušaju kako se Hristovo evanđelje verno propoveda i pažljivo primenjuje, gde ljudi jedni drugima služe kroz snažno ispoljavanje hristolike

Timoti Sevidž

ljubavi i gde u zakutku ovog napaćenog sveta postoji porodica koja stvarno živi u skladu sa slikom trojedine porodice – Boga. Usred sveprisutnosti pokvarenih odnosa i disfunkcionalnih porodica, na kom drugom mestu bi ljudi mogli da vide bolji način da se bude čovek nego u Božijoj porodici? Moramo pozivati svet u naše crkve.

Naglašavajući ovu istinu, Pavle nam skreće pažnju na činjenicu da je organizam zvan mesna crkva u stvari kaleidoskop jedinki u raznim međuodnosima. Pavle povezuje članove crkvenog tela u parove: muževi i žene, roditelji i deca, poslodavci i zaposleni (Efescima 5,22 – 6,9; Kološanima 3,18 – 4,1). Odmah se može primetiti da svaki od ovih parova predstavlja jedan od tri osnovne gradivne jedinice ljudskog društva. Ali ovi parovi nisu značajni zato što su prisustni u svakom društvu, nego zbog toga što su prisutni u Božijem društvu.

Mesna crkva je za Pavla najvažniji društveni skup na svetu i kao takva treba da služi kao primer parovima sveta. Kroz odnose među pojedincima koji joj pripadaju, a posebno kroz odnose među parovima u braku, u porodici i u poslu, mesna crkva pruža primere za podudarne odnose u spoljašnjem svetu (vidite još jednom Efescima 5,22 – 6,9; Kološanima 3,18 – 4,1). Odražavajući slavu Hristove ljubavi, svaki par otkriva svetu bolji način života u tom međuodnosu. Kako će svet videti bolji put (i onda, nadamo se, reagovati na ono što vidi verom za svoje spasenje u Hristovo dovršeno delo) ako ga ne pozovemo na skupove mesne crkve?

Dovođenje Hrista svetu

Strategija mesne crkve sastoji se od još jednog cilja: dovođenja Hrista svetu. Svaka mesna crkva treba strastveno da služi svetu posredstvom službi u koje je uključena kao zajednica (to jest službi koje ne predstavljaju samo usamljene izlete pojedinačnih članova, nego zajednički napor celog crkvenog tela), služeći u svom gradu

svojim bližnjima, pa čak i neprijateljima, trudeći se da poboljšaju životne uslove onih kojima je to najpotrebnije i da stvore uslove u kojima ljudski život može da napreduje onako kako je Bog to naumio prilikom stvaranja. Drugim rečima, zadatak mesne crkve treba da bude ispoljavanje Božije ljubavi prema gradu. Taj zadatak nije objašnjen samo u Starom zavetu (Isaija 58,6-10), nego i u Novom (Matej 25,34-40), a najbolje je otelotvoren u učenju i službi Isusa Hrista.

Priča o dobrom Samarićaninu je jedan takav slučaj. Mi ispoljavamo Hristovu ljubav kad podižemo slomljene živote ljudi oko sebe i nosimo ih na svojim leđima kao da je njihova slomljenost zapravo naša, noseći ih sve dok više ne budu slomljeni – „previjajući rane, zalivajući ih uljem i vinom, odvođeci u gostionicu i plaćajući koliko god da je potrebno, iskazujući sažaljenje, pokazujući se kao pravi bližnji” (vidite Luku 10,34–37). Voleti bližnjega kao sebe ne znači samo voleti ga onoliko koliko volite sebe, nego podići tuđi život sa zemlje i učiniti ga svojim. Mesne crkve u svakom gradu treba da budu najbolji bližnji. „Ljude treba ljubavlju da dovedemo Isusu.”¹⁵

U ranim danima hrišćanske ere Rimsko carstvo su pokosile dve užasne epidemije. Čak i najmudriji lekari nisu znali koji lek da propišu za te pošasti i mnogi od njih, uključujući i tadašnjeg čuvenog lekara Galena, pobjegli su iz gradova u donekle bezbednije seoske predele. Postojao je jedan upečatljiv izuzetak – članovi mesnih crkava:

Većina hrišćana pokazala je bezgraničnu ljubav i odanost, uopšte ne štedeći sebe i misleći samo na druge. Ne obazirući se na opasnost, preuzeli su brigu o bolesnima, starajući se o svakoj njihovoj potrebi i služeći im u Hristu, napuštajući s njima ovaj život, navlačeći na sebe bolest svojih bližnjih i radosno prihvatajući svoju patnju.¹⁶

Timoti Sevidž

Neverni su uočili ovu zameničkužrtvu hrišćana: „Gledajte kako vole jedni druge!”¹⁷ Kao članovi savremenih crkava, čast nam je da dostojno nastavimo ovo sveto nasleđe, razmišljajući strateški i odlučno se moleći o pitanju kako bismo kao zajednica mogli da pružimo Hristovu ljubav svojim sugrađanima u potrebi, kako da postanemo drugačiji od kulture koja nas okružuje i živimo u njoj odražavajući slavu Hristove slike.

Malo neba na zemlji

U Postanju saznajemo da je Božija slika trebalo da ispuni zemlju. Od Hrista učimo da je u pitanju slika koja je pre svega otkrivena samodajućom ljubavlju krsta. Kad ta ljubav prodre u srca neke grupe ljudi – a to je moguće samo za one koji su kroz delovanje krsta očišćeni od greha i proglašeni pravednima – kad se ta ljubav nastani u Božijoj porodici, u crkvi Isusa Hrista, i kad izlivi te ljubavi budu obeležje međusobnih odnosa u mesnim crkvama na isti način kao što su najistaknutije obeležje međuodnosa u trojedinom porodici – Bogu – tada nebo počinje da se pojavljuje na zemlji.

Novi Božiji narod koji je u savezu sa Bogom pronaći će uporište u nebeskom Jerusalimu dok i dalje hoda ovom zemljom. Sa sjajem u očima će gledati raskoš svog slavnog nasledstva (Efescima 1,18). I narodi će prići nebeskom svetlu ove svete porodice, gladni jedinstva i međusobnih odnosa koji nisu razbijeni samoljubljem, gladni tela koje je sastavljeno pod jednom glavom, gladni naroda koji zrači slikom božanske ljubavi, gladni Crkve koja ispoljava krstoliku ljubav trojedinog Boga (Isaija 60,1-11).

Nesavršena Crkva

Kako mesna crkva može da ostane dostojna tako slavnog poziva?

Prvo, može da bude samo nesavršeno dostojna. Iako ljubav Hristovog tela sija kao sjajni svetionik naspram najmračnije noći, njeno najjače svetlo uvek će biti tek početni zraci nebeske slave. Hristovo telo još nije savršeno ustrojeno pod njegovom glavom. Zloпамćenje i podele, a nesumnjivo i greh, i dalje napadaju odnose u Crkvi. Ali kad se Hristovo telo ponaša nedostojno Božije slave (padajući ponekad toliko nisko da pogled može da usmeri jedino gore), ono će, i to je drugo, podići svoje oči ka Hristu i, gledajući slavu Gospodnju, preobražavaće se prema toj slici iz jednog nivoa slave u drugi, od mutnijih odraza samodajuće ljubavi ka sve svetlijima (Druga Korinćanima 3,18).

Oči uprte u Hrista

Mesna crkva nikada ne sme da skine pogled sa Hrista. Treba da usmeri svoje misli ka nebu, gde Hristos sedi (Kološanima 3,1-2). Treba željno da iščekuje Spasitelja koji će, kada ponovo dođe, preobraziti njeno niskorodno telo kako bi postalo savršeno saobraženo njegovom slavnom telu (Filipljanima 3,20-21). Kada ga konačno budemo videli – više ne kao kroz mutno staklo, nego jasno, u nepomućenom svetlu – tada ćemo znati za ljubav koja je tako dugo nadilazila naše shvatanje. Tek tada ćemo savršeno odražavati Hristovu sliku (Prva Jovanova 3,2-3).

Do tada, oči mesne crkve treba da budu uprte u Isusa Hrista. Njenim propovedanjem Hristos se uzdiže, njenim slavljenjem Hristos se veliča, a njenim obredima – krštenjem i Gospodnjom večerom – Hristos se proslavlja. I zaista, ko god se krsti u Hrista se krsti, posebno u njegovu smrt (Rimljanima 6,3), i ko god jede hleb i pije iz čaše objavljuje smrt Gospodnju dok on ne dođe (Prva Korinćanima 11,26). Crkva treba da kroti delove svog tela kako bi poniznost Pashalnog jagnjeta služila kao njen vodič i pokretač (Prva Korinćanima 5,7).

Timoti Sevidž

Sve vodi ka Hristu i svaki deo tela je povezan s glavom. Hristos povezuje sve živo i neživo (Kološanima 1,17-18). Nije ni čudo što je veliki pobornik mesne crkve, Čarls Sperdžen, veoma odlučno ispovedio svoju zavisnost od Hrista: „Uopšte ne bih želeo da budem ovde bez svoga Gospoda; a ako evanđelje nije istinito, onda ću zamoliti Boga da me ovog časa uništi, jer mi nije stalo do života ako se ime Isus Hristos može poraziti.”¹⁸

ZAKLJUČAK

Poziv mesne crkve bi teško mogao biti uzvišeniji. Ona je pozvana iz sveta da bude svetlo u svetu, pozvana da bude porodica u kojoj vlada jedinstvo među razjedinjenim porodicama na zemlji i da u njoj prebiva sam Hristos. Pozvana je da bude zenica Božijeg oka, da bude urezana na Hristovim rukama, da bude slava slike Svete Trojice i otelotvorenje beskrajne ljubavi krsta, da bude zajednički portret lepši od ijednog na svetu – to je Crkva, mesna crkva, novi Božiji narod.

O SLUŽBI *THE GOSPEL COALITION*

Služba *The Gospel Coalition* je udruženje evanđeoskih crkava koje je veoma posvećeno obnovi naše vere u Hristovo evanđelje i preobražavanju praktične strane naše službe kako bi bila potpuno saobrazna Svetom pismu. Veoma nas zabrinjavaju neki pokreti u okviru tradicionalnog evanđeoskog hrišćanstva koji izgleda umanjuju značaj crkvenog života i udaljuju nas od naših istorijskih verovanja i prakse. S jedne strane nas brine idolopoklonstvo potrošačke nastrojenosti pojedinca i politizacija vere. S druge strane smo ozlojeđeni što se teološki i moralni relativizam prihvataju bez ikakvog otpora. Ti pokreti su doveli do olakog odbacivanja kako biblijske vere, tako i preobraženog života koje naša istorijska vera zahteva. Čuli smo za uticaj ovih pokreta i videli njihove posledice. Posvetili smo se osnaživanju crkava novom nadom i snažnom radošću, koje su zasnovane na obećanjima koja se primaju samo milošću, samo kroz veru i samo u Hristu.

Verujemo da u mnogim evanđeoskim crkvama postoji duboko i široko slaganje po pitanju istine evanđelja. A ipak, često vidimo da se slavlje zbog naše sjedinjenosti s Hristom zamenjuje prastarom privlačnošću moći i bogatstva ili monaškim povratkom u obrede, liturgiju i sakramente. Nijedna zamena za evanđelje nikad neće podsticati veru u čijoj srži je misija i koja je usidrena u trajnoj istini koja se ispoljava kroz učenje bez stida, učenje koje je rešeno da

izdrži provere poziva u Carstvo i da za njega podnese žrtvu. Želimo da idemo napred Carevim drumom, uvek se trudeći da pružamo snažnu podršku evanđelju, da pružamo ohrabrenje i obrazovanje kako bi crkvene vođe današnjeg i sledećeg pokolenja bile bolje opremljene da utemelje svoje službe na načelima i praksi koji proslavljaju Spasitelja i čine dobro onima za koje je on dao život prolivši svoju krv.

Želimo da podstaknemo zajednički trud među svim narodima – trud iz revnosti za veličanje Hrista i za umnožavanje njegovih učenika, pravo udruživanje za Hrista. Takva misija, zasnovana na Svetom pismu i jedinstvu, predstavlja jedinu trajnu budućnost za Crkvu. Ta činjenica nas primorava da ustanemo s drugima koje pokreće ubeđenje da je milost Božija u Isusu Hristu naša jedina nada za večno spasenje. Želimo javno da podržavamo to evanđelje jasnim glasom, strastveno, hrabro i radosno – rado povezujući srca sa vernicima drugih denominacija, narodnosti i društvenog staleža.

Želimo da služimo Crkvi, koju volimo, tako što ćemo pozvati svu svoju braću i sestre da nam se pridruže u naporima da obnovimo savremenu Crkvu u izvornom evanđelju Isusa Hrista, kako bismo stvarno govorili i živeli za njega na način koji će jasno prenositi poruku današnjem svetu. To želimo da postignemo kroz uobičajena sredstva njegove milosti: kroz molitvu, službu Reči, krštenje, Gospodnju večeru i zajedništvo svetih. Žudimo za saradnjom sa svima koji, pored toga što prihvataju ispovedanje i viziju koji su ovde izloženi, žele da Hristos bude Gospod nad njihovim celim životom i bez stida polažu nadu u to da će sila Svetog Duha preobraziti pojedince, zajednice i kulture.

Kratak spisak upotrebljenih izvora

Belčer, Džim. *Deep Church: A Third Way Beyond Emerging and Traditional*.¹⁹ Dauners Group, Ilinoj: *InterVarsity*, 2009.

Čester, Tim i Stiv Timis. *Total Church: A Radical Reshaping around Gospel and Community*.²⁰ Viton, Ilinoj, izdavač: *Crossway*, 2008.

Dever, Mark, *Nine Marks of a Healthy Church*.²¹ Viton, Ilinoj, izdavač: *Crossway*, 2000.

Dever, Mark i Pol Aleksander. *The Deliberate Church: Building Your Ministry on the Gospel*.²² Viton, Ilinoj, izdavač: *Crossway*, 2005.

Dejang, Kevin i Ted Klak. *Why We Love the Church: In Praise of Institutions and Organized Religion*.²³ Čikago, izdavač: *Moody*, 2009.

Edwards, Džonatan, *A Farewell Sermon*,²⁴ iz knjige *The Works of Jonathan Edwards*.²⁵ Tom 1. Edinburg, izdavač: *Banner of Truth*, 1979.

Karson, D. A. *Becoming Conversant with the Emerging Church: Understanding a Movement and Its Implications*.²⁶ Grand Rapids, Mičigen, izdavač: *Zondervan*, 2005.

Keler, Timoti, *Gospel Christianity*,²⁷ proučavanja 7 i 8, Njujork, izdavač: *Redeemer Presbyterian Church*, 2003.

Paker, Dž. I. *Evangelism and the Sovereignty of God*.²⁸ Poglavlje 3. Dauners Group, Ilinoj, izdavač: *InterVarsity*, 1991.

Stot, Džon, *The Living Church: Convictions of a Lifelong Pastor*,²⁹
Dauners Grouv, Ilinoj, izdavač: *InterVarsity*, 2007.

Strauh, Aleksander, *Biblical Eldership: Restoring the Eldership to Its Rightful Place in Church*.³⁰ Kolorado Springs, izdavač: *Lewis and Roth*, 1997.

Žan Kalvin, *The External Means or Aims by Which God Invites Us Into the Society of Christ and Holds Us Therein*,³¹ iz knjige *Institutes of the Christian Religion*, Knjiga 4. Filadelfija, izdavač: *Westminster Press*, 1960. (Ova knjiga je objavljena na srpskom pod naslovom *Nauk hrišćanske vere*, prim. prev.)

NAPOMENE

1. Služba utemeljena na evanđelju (prim. prev.)
2. Obnovljenje svega što postoji (prim. prev.)
3. Stvaranje (prim. prev.)
4. Sveti Duh (prim. prev.)
5. Možemo li znati istinu? (prim. prev.)
6. Šta je evanđelje? (prim. prev.)
7. Naum (prim. prev.)
8. Ova knjižica predstavlja obrazloženje jedanaeste tačke osnivačkih spisa službe *The Gospel Coalition*, koja nosi naziv „Novi Božiji narod”.
9. Džordž Marzden, *Jonathan Edwards: A Life* (Životopis Džonatana Edvardsa, prim. prev.), Nju Hejven u Konektikatu, izdavač: *Yale University Press*, 2003, str. 467.
10. Timoti Keler, *Gospel Christianity* (Hrišćanstvo utemeljeno na evanđelju, prim. prev.), Njujork, izdavač: *Redeemer Presbyterian Church*, 2003, str. 22.
11. Kornelijus Plantinga, po Kelerovom navodu iz knjige *Gospel Christianity*, str. 16.
12. D. A. Karson, *The Difficult Doctrine of the Love of God* (Teško učenje o Božijoj ljubavi, prim. prev.), Viton u Ilinoju, izdavač: *Crossway*, 2000, str. 44
13. Ijan Mari, *Dr. Martyn Lloyd-Jones: The First Forty Years 1899–1939* (Dr Martin Lojd-Džouns: Prvih četrdeset godina, prim. prev.) Edinburg, izdavač: *Banner of Truth*, 1982, str. 141–142.
14. Čarls Sperdžen, *Autobiography: 2: The Full Harvest* (Autobiografija 2: Potpuna žetva, prim. prev.), Edinburg, izdavač: *Banner of Truth*, 1973, str. 246.
15. Čarls Sperdžen, *Lectures to My Students* (Pouke za moje učenike, prim. prev.) Grand Rapids, Mičigen, izdavač: *Zondervan*, 1954, str. 344.

16. Dionisije, po Jevsevijevom navodu iz knjige *Eusebius: The History of the Church*, prevod na engleski: Dž. A. Vilijamson, Harmondsvort, Velika Britanija, izdavač: *Penguin*, 1965), 7,22. (Ovo delo je objavljeno i na srpskom: Jevsevije Pamfil, episkop kesarijski, *Istorija crkve*, izdavač: *Istina*, 2003, prim. prev.)
17. Tertulijan, *The Ante-Nicene Fathers* (Crkveni oci pre sabora u Nikeji, prim. prev.), urednici: Aleksander Roberts i Džejms Donaldson, Grand Rapids, Mičigen, izdavač: *Eerdmans*, 1989, Apology 39 (Odbrana 39, prim. prev.)
18. Čarls Sperdžen, *The New Park Street Pulpit* (Propovedi iz kapele u ulici *The New Park street*, prim. prev.), Pasadena, izdavač: *Pilgrim*, 1855, 1,208–209.
19. Duboka crkva: Treći pristup, napredniji od pristupa „prilagodljive crkve” i pristupa tradicionalne crkve, prim. prev.
20. Potpuna crkva: Korenit preobražaj u skladu s evanđeljem i društvom, prim. prev.
21. Devet odlika zdrave crkve, prim. prev.
22. Odlučna crkva: Kako izgraditi svoju službu na evanđelju, prim. prev.
23. Zašto volimo crkvu: Pohvala ustanovama i organizovanoj religiji, prim. prev.
24. Oproštajna propoved, prim. prev.
25. Dela Džonatana Edvardsa, prim. prev.
26. Upoznavanje s pokretom „prilagodljive crkve”: Kako razumeti neki pokret i njegov značaj, prim. prev.
27. Hrišćanstvo utemeljeno na evanđelju, prim. prev.
28. Evangelizacija i Božija sjevlast, prim. prev.
29. Živa crkva: Uverenja jednog celoživotnog pastira, prim. prev.
30. Biblijsko starešinstvo: Povratak starešinstva na njegovo pravo mesto u crkvi, prim. prev.
31. Spoljašnja sredstva pomoću kojih nas Bog poziva u Hristovu zajednicu i tamo nas zadržava, prim. prev.